

izmučen, da bi se bil res smejal. Samo debelo je gledal in čez nekaj časa pripomnil: »Mati, ali strahov sploh ni?«

»Seveda jih ni! Odkod naj bi pa bili?«

»Zakaj pa pravijo potem, da ima strah velike oči?«

»Oj, ti štramica! To velja za tiste, ki se boje strahov! Oni imajo velike oči, ker vidijo vse mogoče, česar ni! Tudi ti si nemara imel take velike oči«

»To sem bil neumen, da sem se ball!«

»Kajpak da si bil! Boj se zlobnega človeka, izogibaj se psu, ki ga ne poznaš in ne veš, ali je zdrav... ako si kje zunaj na vasi, pazi tudi, da ne stopiš na kačo, česa drugega pa se ti v naših krajih ni treba bati, ako imaš mirno vest. Ampak, Jožek, to pot nisi imel prav mirne vesti! Že veš, zakaj ne. Drugič stori tako, kakor ti velim, pa boš videl, da bo prav!«

Žalujoč otrok.

Veliko sem že slišal joka,
pozabil nanj sem v begu let,
a jokajočega otroka
spomin se mi obnavlja spet.

Po ljubljeni umrli mami
otrok se milo je solzil
ter ob odprti groba jami
obupno je ročice vil.

»Kdo li sedaj bo skrbel zame,
me ljubeznivo negoval,
kdo stokrat me na dan objame,
kdo vse potrebno mi dajal?«

Sosede so ga obstopile
in detece tolážile,
zaman so njih besede bile,
solz niso mu oblázile.

»Ne, ne! Nikar ne tolažite,
pomoči zame ni več tod,
le to, le to mi dovolite,
da v grob se k njej mi nagne pot!«

Obraz si dete je zakrilo,
skoz prste točilo solzé,
da vsem oko je mokro bilo,
težkó je bilo vsem srce...

Veliko sem že slišal joka,
pozabil nanj sem v begu let,
a jokajočega otroka
spomin se mi obnavlja spet...

Janko Leban.

Zlatki v spominsko knjigo.

Naj, Zlatka, da ti ljubi Bog
prav mnogo lepih, zlatih dni,
očuva naj te vseh skrbi
in vseh prevar in vseh nadlog!

Naj, Zlatka, zlati solnčni sij
v življenju spremlja te povsod!
Obsije naj ti vsako pot,
jo s svojirn zlatom pozlati!

Naj, Zlatka, zlatih zvezd prelest Naj, Zlatka, vedno kot sedaj
 ne skrije se ti za oblak! veselo zre oko ti v svet —
 Naj pride kraljevič junak, naj siplje vsekdar cvet na cvet
 ki bo zaščitnik tebi zvest! v naročje tvoje zlati maj!...

Dr. Fr. Zbašnik.

Maj.

(V spomin prerano umrli materi.)

1.

Pravijo, mati,
 da so bili tvoji mehki lasje zlati
 in da si jih vedno pojoč česala.

Ko si med svečami ležala
 še mlada in zala,
 se je kita sama po belem prtju razstlala —
 in takrat je nekje zunaj v vrtu
 tvoja pesem sredi rož tiho, tiho zaspala...

Mati, tvojih las nisem videl nikoli!
 Tvoja pesem, rojena iz bolesti in bóli,
 spet se na vrtu je prebudila
 in moje srce s trnjevim rožami ovila...

2.

Mati, tvoje oči so bile modre ko cvet vijolice,
 tvoje trpljenje je bilo ostro kot list trnjolice,
 tvoje življenje se je za nas otroke prehitro razcvelo:
 in ko je meni, najmlajšemu, vso ljubezen s seboj vzelo,
 me je v srcu hudo, hudo zbolelo...

3.

Oj, tam za Slivnico spet škrjančki v solncu pojo,
 pojo, pojo —
 tebi, mati, je v sveži zemljici hladno, hladno.
 Pri Svetem Jerneju spet vršič rožmarinov diši,
 diši, diši —
 tebe, mati, pa globoka zemljica tišči, tišči.
 Nad Vinjim vrhom srebrnobel oblaček gre,
 s pomladjo gre —
 meni, mati, v samoti misel mre naté.

Tone Gaspari.